

γιαλικάρης ό, άμάρτ. γιαλ'κάρ'ς Μ. 'Ασία (Κυδων.)

'Εκ τοῦ οὐσ. γιαλικό και τῆς παραγωγ. καταλ. -άρης, διά τήν όπ. βλ. -άρις.

'Ο άλιεύων και πωλῶν γιαλικά, διά τά όπ. βλ. γιαλικό. Συνών. αλίās 1β.

'Η λ. υπό τόν τύπ. Γιαλικάρης και ώς έπόν. 'Αθῆν. Πόρ.

γιαλικό τό, 'Αντίπαξ. 'Ερεικ. 'Ηπ. (Πάργ.) 'Ιθάκ. Κεφαλλ. Κέρκ. Λευκ. Παξ. Πελοπν. (Βούρβουρ. κ.ά.) Τσακων. (Πραστ. Χαβουτσ.) Χίος κ.ά. γιαλ'κό 'Αλόνν. 'Ιμβρ. Λέσβ. (Μανταμάδ. κ.ά.) Μ. 'Ασία (Κυδων.) Σαμοθρ.

Οὐδ. οὐσιαστικοποιηθέντος έπιθ. *γιαλικός, τοῦ οὐσ. γιαλός.

1) Συνήθ. πληθ. περιληπτ., τά έδώδιμα όστρεα, όστρακό-δερμα, μαλάκια και μαλακόστρακα τά παρὰ τόν αίγιαλόν άλιευόμενα ένθ' άν.: Κατέβηκε 'ς τό γιαλό για κανένα γιαλικό, αλλά δέν εύρηκε ούτε ένα γαριδι (=μικρή γαρίδα) 'Ερεικ. Σήμυρα είναι μπουνάτσα, θά πάμι για γιαλ'κά 'Αλόνν. Τά γιαλικά όσο bān και λιγοστεύουνε 'ς τό νησί μας 'Ιθάκ. Βλέπον μιὰ άνισκουθιμέν' κατάγιαλον τσι μάζουνι γιαλ'κά Μανταμάδ. || 'Ασμ.

Θάλασσα, πικροθάλασσα και πικροκυματούσα, τά γιαλικά σου είναι γλυκά κι άτή σου φαρμακούσα Κυδων.

Καλώς την τή Σαρακοστή με τά λαχανικά της και με τσι πρασουλίδες της και με τά γιαλικά της Κεφαλλ. Συνών. άγνικά, άγνά, άκρογιαλό, γιαλοφάγι, θαλασσινό, μεζέδι, μούσου-λο, χαβαρικό, χάβαρο, χαβάς. 2) Οί πλησίον τῆς θαλάσσης, τοῦ αίγιαλου εύρισκόμενοι άγροί Πελοπν. (Βούρβουρ.) Τσακων. (Πραστ.): 'Σ τά γιαλικά γένονται οί φτελιές Βούρβουρ. 'Εκαμέκαμε τά γιαλικά πρώιμα σάτσι, για νά μπαίωμε 'ς τ' άνου (έκαματέψαμε τά χωράφια τοῦ γιαλου πρώιμα έφέτος διά νά άναβῶμεν εις τά όρεινά) Πραστ.

γιαλινάγκαθο τό, άμάρτ. γιαλινάγαθος ό, Θήρ.

'Εκ τοῦ έπιθ. *γιαλινός και τοῦ οὐσ. άγκάθι.

Τό φυτόν 'Ατρακτυλίσ ή λευκόκαυλος (Carthamus leucocaulus), τῆς οίκογ. τῶν Συνθέτων (Compositae), ή «άγρία κνήκος» πιθαν. τοῦ Θεοφρ. (Φ. ίστ. 6,4,5). Συνών. άδραχτάκι 2, άδράχτι 8, άδραχτίδα 1, άδραχτύλλι, άδραχτυλλιώνα, σταυράγκαθο.

γιαλινεύω Στερελλ. (Μαλεσ.)

'Εκ τοῦ έπιθ. *γιαλινός.

'Αλιεύω γιαλινά ήτοι έδώδιμα όστρεα, όστρακό-δερμα, μαλάκια και μαλακόστρακα παρὰ τόν αίγιαλόν: Γιαλινέγαμι' πολλά πράγματα.

γιαλινό τό, Στερελλ. (Μαλεσ.) γιαλ'νό Εὔβ. ('Ακρ. Ψαχν. κ.ά.)

Οὐσιαστικοπ. οὐδ. τοῦ έπιθ. *γιαλινός, και τοῦτο άπό τό οὐσ. γιαλός και τῆς παραγωγ. καταλ. -ινός κατ' άναλογ. πρὸς τό θαλασσινός.

Γιαλικό 1, τό όπ. βλ., ένθ' άν.: Θά πάμ' αύριο για γιαλινά Μαλεσ. 'Ανασκουθουθήκαμι νά μαζέφουμι τίποντι γιαλ'νά για μιθαύριου τ' γαθαρή Διφτέρα 'Ακρ. Ψαχν.

γιαλινοκουρούνα ή, Θήρ.

'Εκ τοῦ έπιθ. *γιαλινός και τοῦ οὐσ. κουρούνα.

Είδος κορώνης διατιωμένης εις τά παράλια μέρη, πιθαν. ή «ένάλιος» ή «θαλασσία κορώνη» τῶν 'Αρχαίων.

γιαλυσινός έπιθ., Σύμ. γιαλιθ'νός Θεσσ. (Πήλ.)

'Εκ τοῦ οὐσ. γιαλός κατ' άναλογ. πρὸς τό θαλασσινός.

1) 'Ο παρὰ τόν αίγιαλόν ή πρὸς τό μέρος τοῦ αίγιαλου κείμενος ή άνήκων ένθ' άν.: Κουπίγ-γιαλυσινό Σύμ. Κουβάλ'σι μι τοῦ b'λάρ' γιαλιθ'νές πέτρις Πήλ. 2) Γιαλικό 1.

γιαλίσμα τό, άμάρτ. Πληθ. γιαλ-λίσματα τά Κύπρ.

'Εκ τοῦ άμαρτ. ρ. γιαλίζω.

Τό άγρόκτημα τό εύρισκόμενον κατὰ μήκος τοῦ αίγιαλου.

γιαλίτης ό, 'Αλόνν. Κρήτ. (Μουστάκ. Νεάπ. Σφακ. κ.ά.) Κύθν. Κῶς Μήλ. Πάρ. Σέριφ. Πελοπν. (Κυπριαν. Λακων. Μονεμβασ. Οίτυλ. κ.ά.) Σίφν. γιαλίτ'ς 'Ανδρ. (Κόρθ.) Μύκ.

'Εκ τοῦ οὐσιαστ. γιαλός και τῆς παραγωγ. καταλ. -ίτης ή έκ τοῦ 'Ελληνιστ. αίγιαλίτης.

1) 'Ο κάτοικος τῶν παραλίων εις άντίθεσιν πρὸς τόν όρεισίβιον, τόν άγορίτην Κρήτ. (Μουστάκ. Νεάπ. Σφακ. κ.ά.): Γιαλίτης χοχλίδς, γιαλίτης bodikός Νεάπ. || Παροιμ. 'Ο γιαλίτης bodikός δέ γατοικᾶ 'ς τ' άόρη (Είναι δύσκολος ή προσαρμογή τοῦ κατοίκου τῶν παραλίων μερῶν πρὸς τά όρεινά και τά μεσόγαια) αὐτόθ. || 'Ασμ.

Τρεῖς μέρες κάνει πόλεμο, τρεῖς μέρες και τρεῖς νύχτες και πολεμοῦν άδρίστικα γιαλίτες κι άγορίτες

Κρήτ. 2) Είδος μικροῦ ιχθύος πού ζῇ πλησίον τοῦ αίγιαλου και όμοιάζει πρὸς μικράν γῶπαν 'Αλόνν. 'Ανδρ. (Κόρθ.) Κῶς Μήλ. Μύκ. Πελοπν. (Κυπριαν. Λακων. Μονεμβασ. Οίτυλ. κ.ά.) Σέριφ. Σίφν. κ.ά.: Πᾶς και καλάρεις τό γρίπο και παίρνεις τό γιαλίτη Σίφν. Συνών. γῶπα, μπουρού-κιό, σκατσόγωπί. β) 'Ο ιχθύς άθερίνος, τό όπ. βλ., Πάρ. 3) 'Ο κάτοικος τοῦ χωρίου Γιαλόι Θράκ. (Μέτρ.) και τοῦ λιμένος Γιαλός Σάμ.: 'Η 'Αφεδοῦ ήταν Γιαλίτισσα Μέτρ.

'Η λ. και ώς έπόν. υπό τόν τύπ. Γιαλίτης 'Αθῆν. Κρήτ. ('Ηράκλ.) Μύκ. και ώς τοπων. υπό τύπ. Γιαλίτες Κέα και 'Αι-Γιάννης ό Γιαλίτης Κῶς.

γιαλίτικος έπιθ. Κρήτ.

'Εκ τοῦ γιαλός και τῆς παραγωγ. καταλ. -ίτικος.

'Ο εύρισκόμενος ή άνήκων εις τόν γιαλόν. β) 'Υπό τόν τύπ. ραδίκι γιαλίτικο, τό φυτόν Κιχώριον τό άκανθῶδες (Cichorium spinosum), τῆς οίκογεν. τῶν Συνθέτων (Compositae). Συνών. βλ. εις λ. γιαλαστοιβή.

γιαλιτόδιχτο τό, Πελοπν. (Μονεμβασ.)

'Εκ τοῦ οὐσ. γιαλίτης και δίχτυ.

Δίκτυον με μικράς όπας κατάλληλον διά τήν σύλληψιν τῶν γιαλικῶν. Συνών. γωπόδιχτο.

γιαλιώτης ό, 'Ανδρ. (Κόρθ.) Εὔβ. (Κάρυστ.) Θράκ. (Σηλυβρ.) Σαμ. (Βλαμαρ.)—Λεξ. Μπριγκ. Πληθ. γιαλιώτοι Τσακων.

'Εκ τοῦ οὐσ. γιαλός και τῆς παραγωγ. καταλ. -ιώ-της. 'Η λ. και παρὰ Σομ.

'Ο κάτοικος παραλίου τόπου ένθ. άν. 'Η σημ. και παρὰ Σομ.

'Η λ. και ώς έπόν. Στερελλ. (Φωκ.)

